

RENAIXEMENT

ADHERIT A LA UNIO CATALANISTA

SURT ELS DIJOUS

VOLEM

La llengua Catalana amb caràcter oficial per totes nostres relacions inclús amb el Poder Central.

Corts Catalanes. per estatuir la legislació civil i per el règim intern de la Nacionalitat Catalana i per a ser arbitres de nostra administració.

Que siguin Catalans quants a Catalunya desempenyin càrrecs públics.

Fixar contribucions e impostos per contribuir als gastos generals de l'Estat en la proporció que correspongui a Catalunya.

Supressió de quintes o lleves i facultat de poder contribuir a la formació de l'exèrcit de l'Estat espanyol per medi de voluntaris o diners.

Essent Nacionalista l'acció que al nostre poble realitza la Unió Catalanista, tenen el dret i el dever de cooperar-hi tots els Catalans moguts per les aspiracions del nacionalisme Català qualsevolga que siga i pensar i sentir en matèries religioses, polítiques o socials.

SUMARI

Es la dança sencera d'un poble que estima i avança donant-se les mans.—Esguards, per *Maig*.—Englantines: A l'Aplec de la Sardana, per *Josep Macià*.—De la dança, per *Joan Maragall*.—La Reina Vella, per *Àngel Guimerà*.—La Dança Catalana, per *Aureli Capmany*.—Consideracions, per *Josep Esteve*.—Alabem-ho com a cosa nostra, per *J. Rigall i Casajoana*.—Coses de l'Ampurdà, per *Ramón Masferrer*.—«Patria Jove», Sardana original del mestre *Artur Marcet* i Paraules d'En *J. Sanxo i Farrerons*.—Diari d'un romàntic, per *Furmiketo*.—La Cango Nostra, per *J. Llongueras*.—En la Festa de la Sardana, per *F. de la Guilleria*.—La Sardana, per *B. Parramón i Castany*.—Música, per *A.*—Flors de Cingle, per *Ignasi Iglesias*.—Garbellant—Noves.

Es la dança sencera d'un poble que estima i avança donant-se les mans...

Al peu d'una setena festa de la dança augusta, el poeta ens recorda les belles paraules: *d'un poble que estima*, als bons i als que no xuclen la sang d'altri; als que no fermen vils cadenes; als que no estrañen la configuració de la terra amb sa grapa dominadora... Pels altres, l'odi que crespia les mans i no amenaça, daleix, espera l'hora santa per a deslliurar aquest *poble que estima i avança*, lentament, com les coses que han d'esser definitives, per dret de propia rehabilitació.

Dalt del cim, ben aprop de la volta inaccessible, els peus entravancant-se amb les flors i afalagats per les nostres hermoses, gosarem en la festa com si fos un replà de la lluita; oblidarem l'odi formidable, i això que'ls corbs tradicionals ara de poc ens l'han fet revifar.

—Soc la justícia de l'Estat,—ha dit un home;—vosaltres heu resat unes paraules als vostres germans en la commemoració històrica, que són una heregia per al dogma que'ns tenim combinat la gent que no parlem la llengua aspre-noble,—devia dir;—mereixeu aquests aqots, com està marcat en les lleis que varem engiponar-nos. A casa vostra no més podeu dir tot allò que'us convingui; lo que no desfiguri la nostra organització. Perquè? Perquè som els més i els que us podríem aufegar si volguessim...

Provar-ho, prou ho fan, però els rebecs encara ens resistim; cantem i riem un jorn tot sol amb les coses aixerrides, però per dintre som els de sempre. Demà, i cada dia del nostre viure serà un graó amunt per la dignitat de la raça; altra cosa fóra, conformar-se amb l'enviliment d'eterns grillons, i això sols és propi d'esclaus.

ESGUARDS

S'algarà el cant vibrant de la sardana sobre la vall frondosa i la festa soleuada.

I el cos, vestit de blanc, de Vila Joana, s'aixecarà també per damunt nostre, obrint-nos la porta del dolor, allà en la gran rialla de la diada enjogassada.

I acudirem a visitar la cambra aon va finir la tormentosa vida de Mossèn Cinto, amb els ulls enlluernats de la claror de fòra i amb el pit pantejant de l'amorós fatic de la dança.

La cambra de mort d'un immortal, és quelcom que demana els ulls molt oberts i que's reposti en la calma de la contemplació tot l'agitat panteig de la nostra vida.

Oblidem, doncs, un moment la follia de la festa i entrem amb les nostres flors dintre'l místic reculliment de la Vila blanca.

Heus aquí el sagrat estatge aon el pit del poeta—aquell pit que s'havia gonflat emprès per les glorioses concepcions del Geni—va aspirar per darrera volta l'halè de la terra.

La seva veu ja no ungirà res més, vessant-li una cansò al damunt, com la gràcia transfiguradora d'un meravellós baterg de poesia; ja no s'encarnaran més en el seu verb, les ombres errabondes de les llegendes oblidades, i el castell de la inspiració, ja no s'aixecarà mai més dintre la seva pensa portentosa.

El poeta ha mort.

El poeta ha mort, però'l seu amor ens resta damunt totes les coses. I ara quan pujarem a la carena ne copsarem tota l'essència d'aquest suau tresor. I heus aquí Montserrat que ja és quelcom sagrat per a nosaltres perquè ell ens en va mostrar l'efluvi protector que escampa damunt la nostra terra i damunt el cor dels nostres germans que són lluny d'ella. I heus aquí el garrit Montseny a l'altra banda, la visió del qual ens canta un himne de fortitut dintre l'ànima. I, encerclant la gran sardana de l'horitzó, heus aquí dintre'l mar la balada d'or de les Mallorques, i de l'altra costat, el Canigó, aixecat com un clam de reconquesta.

I encara sota els nostres peus, la ciutat victoriosa, complint la profecia que l'immortal va anunciar-li.

El poeta ha mort però la poesia ens resta, eterna. Doncs mentre estem a la cambra aon va apagar-se aquella veu i la claror d'aquells ulls tan somniosos posem damunt aquell llit que'n guarda l'estela, les flors d'avui, les flors de la nostra festa, les que hem cullit per amor nostre, les dels amors d'ell.

I en serà tan agraït, el poeta, que encara el seu esperit ens vindrà a cantar una cansó a cau de cor.

Una cansó d'amor, tan delitosa que'ls nostres ulls ens esburnejaran d'oïr-la.

MAIG.

ENGLANTINES

A l'Aplec de la Sardana!

Au, pugem-hi, a Vallvidrera!
A montanya! avui deixem-la, la ciutat;
per' nosaltres hi ha passat la Primavera
i amb ses flors l'ha perfumat.

En l'església de la vall
hi repiquen les campanes;
entre'ls pins banderejant baixen avall
les primeres quatre barres catalanes.
Remoreig de veus di-perses va naixent
pels camins dels voltants de Vila-Joana;
canta el raig de la fontana;
pel brancatge canta el vent,
i, veient festa que arriba, els gais moixons
uns als altres van dient-s'ho amb ses cançons.

En la porta del vell temple, bellament
vermellegen ja els esbarts de barretines;
de ginesta amb grocs manolls hi entren les nines
per a fer-li'n a la Verge oferiment.
El pagès, per acudir-hi, endiumenjat,
deixa allà en la llunyania
la masia;
els pastors, les seves serres i el remat.

Entre boires de l'encens puja l'espai
l'últim cant del Virolai;
l'himne romp, vibrant, la cobla que s'espera;
les montanyes repetint-lo van entorn;
el sol crema amb son halè que apar d'un forn,
més, què hi fa? millòl i de gent se va omplint l'era.
Les ombrel·les de colors
brillen vives resplendors;
salta alegre la mainada;
el promès coses d'amor diu a l'aimada:
tot se mou, somriu, i el cel fins se complau
ensenyant al món el vel que té més blau.

Fa una crida el fluviol i els cors glateixen:
s'ou tocar *La Santa Espina* pulcrament;
de la cobla a los bells sons mil veus s'uneixen
i tot dança sota'l gran chorejament.
Omple l'aire
forta flaire
dels camps nostres, dels verds pins
i dels cingles que hi floreixen romanins.
Terra enllà l'eco recull, de la sardana,
clarament: «...Som i serem gent catalana...»
allunyant-se cada cop més apagat,
fins que mor en el bell peu del Montserrat.

JOSEP MACIÀ.

COMAS I PORTAVELLA

IMPRESSORS

Villarreal, 12 i 14 :: Teléfon 3028

De la Dança ⁽¹⁾

I ara totes aquestes coses que he dit — i també moltes altres que no he dit — se'm resumen en un record que me les il·lumina amb una nova aurora.

I és que'm recordo d'una vegada que vaig veure una dona dançar, amb una gràcia tal, que semblava que ella fos la dança mateixa. Dançant semblava moure's en el seu element propi: i lo que en altres és moviment afectat i extravagant, en ella era més natural que l'estar-se quieta. Jo m'hi vaig encantar, més no sabia explicar-me el misteri d'aquell encantament que'm donava: i ara veig que'l seu encís era diví, i que d'ell ve potser l'haver dit tot lo que he dit, perquè, no és en la dança tot el misteri de la vida generant tot l'art en pes?

Mireu com s'hi troba l'esforç amb i l'acció rítmica. Així el teatre fóra l'extensió primitiva de la dança, amb la música nascuda del ritme del moviment, i la poesia que sugereix per avivar-se amb la vida de les paraules, i tota la plàstica i els colors que'l moviment fa lluir rítmicament; i fins les formes mares de l'arquitectura jo no sé quina iniciació em semblen rebre de les línies humanes en moviment de dança, com si en la figura humana hi hagués el prototipus i compendi de tota forma, i en el seu moviment l'imatge de la vida universal.

Si: ara em sembla que'l primer impuls d'expansió artística del primer home degué ésser la dança: que en sa primera percepció de la bellesa del món (de Déu en la forma de les coses) sentí l'home agitar-se dins seu tot el misteri de la vida, i no podent contenir-lo immòbil — per sentir que la vida és moviment — volgué representar-lo humanament, humanitzar-lo, fer-lo art, i alçà el cap, obrí els braços, mogué els peus i tot el còs en la cadència del ritme que sentia, i dançà, i cantà en paraules l'alegria d'aquella revelació primera: i fou la primera música i la primera poesia i la primera estatua i pintura, i el naixement de tota forma artística. Mireu com fins la multitud es dignifica quan és sotmesa al ritme de la

dança, i de caòtica torna grandiosament humana.

Mes, perquè és en la dona que la dança se'ns fa més expressiva i agradosa? Perquè en ella la bellesa està fonament lligada amb l'amor. Potser que en molts l'amor no sia gaire més que un instint, i que en altres sia vençut per un fort anhel espiritual; però que hi sien insensibles, essent ben homes, no podem ni solament imaginar-ho.

I quants n'haureu vist que mai s'havien adonat de la bellesa del món, tancar-s'hi sobtadament sensibles quan estan enamorats: com si llavors totes les coses els fossin il·luminades amb la forta resplendor que l'amor llença.

I a vosaltres mateixos alguna vegada algun rostre de dona us haurà il·luminat tot un paisatge, revelant-vos un nou sentit de les montanyes, dels boscos i dels rius que corren; i la claror dels seus ulls us haurà semblat la mateixa del cel del seu país, però viva. I, al contrari, jo sé un enamorat que quan anava a la terra de l'aimada, no més de contemplar el color dels camps i l'aire i el posat dels arbres i de sentir la fragància de la terra, se li representava la figura d'ella en tal manera que, tot eternit, començava a parlar-li com si ja la tingués al davant.

Però encara és més freqüent en tots nosaltres que si en la nostra joventut i en un moment de llum hem contemplat la formosura d'una terra, tot seguit una paraula d'amor haurà acudit als nostres llavis amb el desig evocador d'una dona en la qual aquella bellesa de la terra s'encarnés, per nosaltres fer-la immortal podent estrènyer-la tota en nostres braços.

Per això ens és tant admirable aquell pregón sentit amb que'ls grecs poblaren la natura de fantasmes humanes; que en cada font hi veien una nimfa i en cada bosc una divinitat protectora, i en tota força natural una forma humana: i la terra, la mar i l'aire eren animats amb les figures i les passions dels homes.

Ara ho veig que tot això no era vana

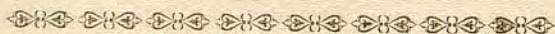
(1) Fragment final de l'Elogi de la Poesia.

fantasia, sinó sentit profètic de que en el món tot va a parar a la naturalesa humana i que l'afany d'immortalitat que dona la bellesa no més l'amor el satisfà del tot.

Aixís, doncs, la dona dançant és el compendi de la creació; perquè en ella es representa l'esforç diví amb el seu ritme, la forma reveladora del suprem grau espiritual que la terra ha lograt humanitzant-se, i l'amor que'l perpetua per dur-lo encara més enllà, i més enllà sempre...

Aixís, en la dansa trobem el principi i fi de totes les arts: des de la dansa encara caòtica de les ones de la mar i de tota multitud primitiva, fins en aquella última i més pura que podem imaginar i sentim gloriar al bell fons dels amors nostres, de l'Única atraient encara l'Únic i emportant-se'l a fondre's ambdós en el cim de la Bellesa immortal...

JOAN MARAGALL

LA REINA VELLA

(Música de l'Enric Morera)

Pòsa-li bojacs
unes perpetuïnes.
Clavellets d'Agost
i unes margarides.

—
Vora dels blanets,
poms de clavellina.
Roses de tot l'any.
i d'alexandria.

—
I'l violer morat
amb les semprevives.
I'ls quequereques
amb les carolines.

—
Volta'ls de verdor:
fulles de falsia,
motes de donzell,
brots de tarongina.

—
I ja és fet el ram,
quin olor més final
No fós per qui és
que per mi'l voldria.

ANGEL GUIMERÀ.

La Dansa Catalana

Set anys d'Aplec de la Sardana, que lluny se veu, vist amb els ulls corporals, el començ d'aquesta festa! però que aprop, vista amb la mirada espiritual! Més tant hi fa: el fet és que viu la Dansa Catalana.

Qui, sabent, podia fa temps va dir-ho ben clar: la dansa ho és tot; ella és una art objectiva i subjectiva, imita i es deixa imitar, és salut, que vol dir vida, i arriba fins a exterioritzar lo més sant i lo més demoníac. Per això és el document més ferm per a determinar l'ànima del poble que no hagi deixat de conrear sa propia dansa.

Catalunya, malgrat haver sofert tantes i tantes influències foranes, sa dansa ha restat sobiranament immobilitzada. Cert que s'hi han introduït balls estrangers, però han conservat llur fesomia, per a mostrar a tothom que eren vinguts de fora. En canvi els nostres, els viscuts perseverantment en el sí de la raça, no s'han contaminat; per això la dansa catalana és avui encara una palpitació nacional que fa conèixer als pobles d'arreu del món que hi ha viventa una patria que no's confón ni pot confondre's amb cap altra, perquè les dances que des de llargues centúries s'han mantingut en la Terra nostra no s'assemblen per a res a les dances d'altres terres. I si la dansa és manifestació dels sentiments que exterioritza el dançaire, i per ampliació el conjunt de balladors expressen el sentir intern d'un poble, la dansa, com ja hem indicat, revela la manera d'esser del poble que la balla.

Per això els catalans que de debò estimen Catalunya tenen el dever, al qual no poden mancar sens fer-li un tort molt greu, de conservar les dances nacionals. Aquestes, són cultes perquè són belles, són rítmiques perquè són sanes, són socials perquè són democràtiques; en una paraula: són catalanes; per això tenen serietat aristocràtica i joiosa popularitat; per això són per esser ballades en la sala de la casa senyorial i en la plaça de la vila; sols estan privades de figurar en els llocs ont és bandejada la moral i ont el vici de baixa mà impera; perquè, com no són sensuals, no exciten la lascivia de les agrupacions humanes.

AURELI CAPMANY

CONSIDERACIONS

Tots els que hem conviscut el període de reinstauració de la Sardana en les comarques que la tenien abandonada, hem pogut fixar-nos en els accidents que s'han desenrotllat en la seva implantació i n'hem pogut deduir diferents conseqüències.

Primer, uns quants devots, encesos de desig d'implantar-la per lo que té de signe extern i ostensible de diferenciació nacional, contracten una cobla empordanesa i es llencen a la plaça. Mai manca, en les poblacions grans, un nucli d'empordanesos que se'ls ajunten. Però en aquest primer intent, els fatalment adversaris de tota innovació se'n mofen, i els alletats d'anti-patriotisme els destorben grollerament. Mes si els patriotes són fermes, confien en el miracle de l'esperit de la raça. I, efectivament, aquest, tard o d'hora, no pot fallar. Les predicacions i la santa constància fan el seu fet, car l'innovació va fent sa via i la sardana acaba per ser estimada de tots.

Poetes i prosistes de la nostra terra han cantat bé prou, i meravellosament, tota mena de lloances a la sardana. Però nosaltres tenim interès en constatar un nou aspecte que'ns imposa per la seva novitat.

I és aquest el que li donen molts novells dançaires al dançar-la com un culte a la pàtria, amb la devoció del patriota que vol exterioritzar el seu amor a Catalunya.

D'entre ells n'hi han que ni senten l'atracció de la dansa com a tal. Però l'estimen perquè senten que la música és de sentors catalanes, perquè saben que és la dansa catalana per autonomies; com un himne de nova faïç ofert a la pàtria, que és representatiu de la germania catalana i que la mà que estreny l'altra és devota com ella d'un sant patriotisme.

El qui escriu aquestes ratlles les ha sentides, aquestes emocions, car entre'ls seus íntims goigs considera com un dels més emotius l'haver sigut l'iniciador d'instaurar-la en la seva estimada comarca.

JOSEP ESTEVE

Manresa, Juny de 1913.

Alabem-ho com a nostre

S'ha escrit tant sobre les bel·leses de la nostra dansa nacional, que lo que jo'n pugui dir, d'ella, tots els que som catalans catalanistes ho sabem de memòria; mes... d'aquesta bella festa que encarna tota la nostra manera d'esser i de sentir que'n diem l'Aplec de la Sardana si que vull dir-ne quelcom, per a doldre'm que festes aixís, ben catalanesques, no sovintegin més. Els que desitgem la nostra Catalunya rica i plena; els que admirem les nostres bel·leses naturals i populars, perquè no realitzem una veritable multiplicació de les mateixes?

Jo no sé com han quedat estroncades les festes que continuament se celebren amb audicions de sardanes; no entra en el meu cap ni tan sols l'idea de que haguem sapigut avenir-nos tant temps amb aquesta suspensió.

Si s'hagués tingut una veritable idea de lo que suposa, dintre'ls ideals nacionalistes, la conveniència de celebrar continuament festes de caràcter purament català, no hauria vingut un oblit tant remarcable dels nostres costums, i el nostre jovent no mancaria an elles i les promouria ademés.

La festa de l'Aplec de la Sardana té un immens valor patriòtic, i per aquest motiu cal que sia cada any lo més esplendorosa possible, puig la sardana, per la seva significació, ha estat befada pels nostres enemics, i això fa que per dignitat haguem d'ajudar, no a la celebració d'un aplec anyal, sinó a la preparació de molts altres.

J. RIGALL I CASAJOANA

Renaixement

ha rebut l'altíssima ofrena d'un
treball inèdit del

Doctor D. MARTÍ I JULIÀ

i el publicarà aviat amb el seu títol

**TOT LLEGINT L'HISTORIA
DELS MOVIMENTS NACIONALISTES
D'EN ROVIRA I VIRGILI**

= COSES DE L'AMPURDÀ =

per RAMÓN MASIFERN

PATRIOTIQUES

LA FIRA DE FIGUERAS

Recort

I

Quan de ma curta vida reia l'edat hermosa,
si'l plor ingrati venia mes ulls a entervolir,
la mare me besaba los llaviets de rosa,
i una promesa'm feia, com sempre bondadosa,
mon goig fent re florir.

Les seues prometenses l'obliti mai les borrava;
sembrat de flors venia lo jorn de *Santa Creu*:
muntar al feixuc carro mon pare'ns ajudava,
i ab el somris als llavis al Cel m'ei, comenava,
creuant mon front de neu.

Sotraquejava'l carro pels sots de la rodera;
de tant en tant s'ohia lo petador fuet;
lo carreter nos dava conversa plaentera,
i a mont, fendint pels aires, sos cants de primavera,
trenava l'aucellet.

¡Quin pler mon cor sentia veient les belles prades
del Ampurdà, i les viles, bonic ramell de flors,
els camps que verdejaven, les vinyes rebrotades,
la gran bellugadissa de gent de les contrades
ab aquell pas airòs!

Dintre mon pit d'infant el cor se m'aixamplava:
la bella perspectiva me feia estar gojòs.
a cada cim de coma, soleta hi blanquejava
la patriarcal masia... i'l cel lo marc formava
d'aquell paisatge hermòs.

En lo mar blau suraven les *Medes* altereses,
daurades per l'antorxa d'un sol de bon matí;
com jai ferreny que esmenta ses lluites g'orioses,
a quatre-vents mostrava ses runes tremoloses
la *Torra del Montgrí*.

I avall, seguint la costa, voltades de riveres
les feixes reverdïen del *Plà de Castelló*;
i ja propet dels marges de la gentil Figueras
¡ab quin gust, de la mare les galtes rialleres
sellava ab un petòl...

¡I quin saltar de joia, quan el *Firal* ulla va,
plè de vistoses *tendes* i gent de gom a gom!
L'estol de les *joguines* la mare me mostrava...
i'l plec de la faldilla, sovint, jo li estirava
perque'm firés quelcom.

¡Quin bellugeig de bruses, i rojes barretines,
i caputxetes blanques, i mocadors morats!
li quin arol més tendre d'encisadores nines!

¡Semblava un hort esplèndit d'enceses clavellines
i brotenets daurats!

En mitj la *Passejada* festosos cants s'oïen,
la pastoril *Sardana* s'hi veia voltejar;
de ball més pur i noble les fraus del mon no'n crien,
que en jorn de *Festa*... ¡en massa los catalans podrien
agermanats rodar! (1)

II

Avui quan vinc a veure't, oh *Fira de Figueras*,
me apars desconeguda iquí t'ha vist i qui't veul
Ni un sol encant hi oviro de mes edats primeres;
de mos vint anys... dabades les hores enciseres
hi cerca lo cor meu.

Aquells companys alegres que, roigs, a les ballades,
airosos puntejaven sens mai perdre'l delit,
els que l'amor trenaven ab ses enamorades...
blancs de cabell els trobo, les galtes arrugades....
i'l front entervolit.

Pels dits comptar podria les blanques caputxetes;
de rojes barretines no'n veig tan abundor:
com ram de flors gemades el temps les ha desfetes...
tu has desfollat ¡oh poble! les més gentils floretes
del teu jardí d'amor.

Oh nina dels meus ulls, Figueras bella,
rosa florida al cor del Ampurdà,
cel lluminòs de m'enfosquida estrella,
ditxòs ¡ay! qui pugués com l'aurenella,
al niu de grats recorts de nou covà.

¡Al niu de grats recorts...! quan jo trobava
lo cel de m'esperansa sempre obert;
quan, encolzat ab la que més aimava,
en los *punts del timbal*, que repicava,
ningú, ningú com jo li tenia acert...

Avui jo som vellet... l'alè se'm cansa
si ab la sardana airosa donc giravolts...
i encare ¡laç de mil plè de recança.
les ales del cor sento que a la dança
voleien, quan refla'l tenor dolç.

Des ¡ay! del trist hivern les neus darreres
¡quina gebrada al cor que'm van deixà!...
¡I que anyorat m'hi sent'dins de Figueras!...
¡Com passa'l temps, Deu meu! ¡oh edats primeres!
per qué fugireu sens donar'm la mà?

(1) En aquesta estrofa apareix el pensament primordial de la nostra *Dansa Ampurdanesa*, com símbo' de nostra Patria; quins p'nsamenis sis anys mes tart, 1890 el desenrotllaven ab tota amplitut en la nostra poesia "La Sardana". En 1894 aparegué en Maragall ab una poesia que duia el mateix titol i ahont s'hi desenrotllava el mateix pensament. "Qui es, doncs, el cantor de "La Sardana". — N. de la R.

Diari d'un romàntic

Hi hem pujat de nou a la muntanya florida com un maig i els seus perfums ens han extasiat com sempre.

Ella ho mereix ben bé que s'hi fassi coneixença i per aixó la bona gent li ressegueix tots els camins i s'aixamora a les fonts crestallines. Els marits i mullers i porten la mainada i paren taula en les estovalles del erbei a l'ombra d'aquestes pinedes jolives. Els estimats caminem més endins, entre les salzaredes que fan donar la mà l'un a l'altre i alguna rellescada per torna; reposem una mica al rocam d'un xeragall i tot sentint el ritme d'un rajolí de plata, ens diem aquelles coses d'un feix que dura tan com la plenitud de la vida; el fresseig dels pins gronxant llurs copes i el cant dels russinyols, acompanyen la corrandà d'amor, frissosos de ben acullir la remor fecondant i els nostres passos, sense previ acord, van cap als bells llocs més solitaris, cap als corriols, que semblen nius de gojes i fan ajupir les testes; i els ars i l'esbarzeram teixit de campanerolls, en havent passat cada parella, amb la joia d'haver-los fet besar en l'acostament, saluden brincant llurs branques ceremoniosos, una, dugues, altres vegades... t'en recordes? han caigut sobre nostre, uns petats de la flor que s'hi neguitejava, com una benedicció de perfums que'ns sabia greu d'espolsar-nos-els.

No les pots pas haver oblidat les anades d'altres temps, al cor d'aquesta muntanya riallera. Hi pujarem un altre any tal dia com avui, a saludar l'istíu en plena festa popular; les genesteres abrindades d'aquell foc que tots tenim il·luminen imperturbables les ressants de cara a la mar, i el cim s'assadolla del ritme d'aquesta música que sembla vinguda del cel i al cel s'entorni, descapdellant-se sense parets ni sostres encofordadors, i fa dançar a tothom qui té dalit de viure; en l'agermanament la joia s'encomana, i els que tenen un grapat d'anys i uns mals de cap dels que'ls metjes no hi toquen pilota, els olviden guapament i encara que siguin esposos, has vist? s'ofereixen una faldada de flors que duren tan com la diada espléndida... Després sembla que al marcir-se diuen: fins a un altre any!... fins a una altra festa!

Mira quin dalit que té tothom! Prou s'empol·sen, que'ls vestits d'estam per grisos que siguin, prenen un tò rossenc com si fós una polsina d'or, però vès qui dimorís fixa en l'habillament, si uns respalls ens deixaràn després com una cosa que surt de la capsal. Les cares, rostides del sol, que s'hi esbrava avui perquè li fan la llesca tot l'any que no volen mirar-lo i quan la gent se n'adona s'acava la festa. Fossin com nosaltres, que de menuts er aquella ciutat petita i bonica ja'ns hi bara-

llavem amb el sol i ens el miravem amb un desvergonyiment que no'ns feia ni fret ni calor i aixó que de picar picava com un condemnat que pica, però nosaltres enfument-nos-en, cap als rostolls falta gent i esmolar les espadnyes de Blanes que era un disgust... pels de casa, però de grills, una gorra plena i tot el veinat sense dormir fins que'ns descuidavem de donar-los enciam i bona nit cargols, que ja tenen l'enterro pagat i al regadíu n'hi havien uns altres que feien la competència a les cigales.

Allà baix, que reposin per un dia les barraques feixuges, fetes amb planols i gabics que s'enflen escales amunt amb unes cordes de ferro que demà ja'ns tornaràn a esglaritzar però tindrem encara l'ànima embaumada i sentirem l'eco del Himne Nacional sortint de l'Església romànica que la gent s'hi agombolava i les montanyes es rejovenien com si les estrofes patriòtiques revifessin les seves entranyes; qu'ellès si que ho son i seràn sempre de catalanes, mal que hi hagin lladres de Nacionalitats i mal que'ls aixuts d'ànima's revolquin en l'esclavatje com si fos una tofa de plomes.

Dones un pas i veus cares amigues; les que no ho son s'hi fan. Has vist com pujavem la dressera la gent que venia de la font—Salut, companys!—han dit; companys i no'ns havíem vist mai, potser; companys en Humanitat però també en Catalunya, volien dir. Després, els hem vist al nostre rotlló, dançarem estrenyent la seva mà i un somriure'ns ha refermat la coneixença. Ja no hi ha ningú que no'ns tingui bona voluntat a la festa, tots son bona gent i ben catalana. Els corcats, s'han quedat allà baix, que per venir a n'aquesta carena, no calen ales, però'ls manca cor i sentiment.

Patria? es per ells una cosa buida; els diuen saludeu aixó que's vostre i no tenen temps de mirar la fè de baptisme i es treuen la gorra.

Amor? rodolen per la vida enganyant-se a sí mateixos; hi mercadejen, el compren, hi contracten fredament per un egoisme. Tot aixó nostre, tú de ben aprop, els faria somriure, perquè no coneixen el riure esclatant, tot franquesa; aquelles quintanes d'un solei, sabs? que semblaven taques de sang fetes de roselles sobre'l blat de porpre i aquells mosaics de flors que'ns encantaven suara, la naturalesa tota, és per ells una mena de botiga amb seccions diferents, que hi creixen les coses i els més espavilats s'en fan amos...

Que'ls perfums delectals de la muntanya florida com un maig, siguin flaira amorosa que reaccioni a la veritable vida als mancats de goig i al mon encomanin la seva pau perdurable, apaibagadora del dolor i als homes fassi forts i nobles!

FURMIKETO.

LA CANÇÓ NOSTRA

Amb música d'Enric Morera

Blat que rosseja
Sol que'l festeja
Mira la plana, diríes qu'es d'or
Plana daurada
Fiana encantada
Vinguen les mans i estrenyem-les ben fort
Aprop del cor.

Canta l'amor per damunt les cabanyes
Canta la llum encenent les montanyes
Canta l'alosa perduda entre'ls b'ats
Canten la vida's teus ulls arborats
i enamorats.

Canta l'amor i la llum i els espais,
Tots son cançons i neguits i desmais
Nosaltres dos arreu ens trobarem
Nosaltres dos per sempre'ns mirarem
i cantarem.

La nostra cançó
Serà la mellò
Pels mars i les montanyes
Cap més n'hauréu sentit
Que porti, com la nostra,
Tant foc i tant dalit
Serà la mellò
La nostra cançó.

Tindrà la frescò
Tindrà la dolsò
Tindrà el moviment
De l'aigua brillanta
Quan dona an el vent
La seva complanta.

Tu'm diràs:—Ai amor meu!
tens la cara assolejada.—
Jo't diré:—La meua amor,
¿d'ont vens tant acalorada?—
Tu'm diràs:—Vinc de molt lluny
i estic molt afatigada.—
Jo't diré:—Dintre'l meu hort
hi sé una ombra regalada.—
Llavors tu:—Passa endavant,
vindré a veure si m'agrada.—
Llavors jo:—Hi ha uns tarongers
ab la flor blanca i gemada.
I t'ensenyaré'l camí
amb la cara enriolada
i quan obriré'l portal
t'hi entraré amb una abrassada.

La nostra cançó
Serà la mellò
Jo hi tinc esperança.
La meua companya
Mai s'haurà sentit,
Ni al mar ni a montanya,
Tanta esgarripança,
Tanta passió.
Ai, quina cançó!

J. LLONGUERAS

EN LA FESTA DE LA SARDANA

En aquesta festa de la sardana un hi sent tot el goig i tota la fruició eminentment commovedora de les coses que afecten al nostre cor i a la nostra genuina individualitat. La dansa i la música de la sardana no constitueixen un motiu d'evocació espiritual, no són solament una simple delectança artística: són per nosaltres els catalans tota la nostra vida transformada en dansa, en música, en harmonia. La sardana ens acarona i ens penetra completament, perquè els seus sons i el seu puntejar són el resum de les nostres virtuts i qualitats.

Tot és serenitat, austeritat i harmonia en la sardana. Per això, en les nostres viles i poblets, la plaça, en dies de sardana, es converteix en una remorosa nota que inonda els joves i els vells d'una alegria sana i feconda. No és la plaça, no són les parelles: és el poble qui gosa. El sò i la remor, convertits en ritme, arriben a tothom dintre un sant i vivificador espiritualisme.

Si avui, quan s'és transportada la sardana a Barcelona, celebrem la seva festa, pensem en la possibilitat de que la ciutat la degradi i l'adulteri. La mateixa Barcelona que amb l'entusiasme seu festeja i exalta la nostra dansa en la festa que li dedica, també li treu ben sovint aquell deix característic que arriba a l'ànima. Un no català que veiés dançar algunes colles de Barcelona pensaria que la sardana és *un ball més*, ensajat en una sala a tant la lliçó. Veuria certes vençudes dificultats en fer cabrioles, salts i altres jocs amb els peus i cames, però no hi veuria la nota distintiva de la nostra dansa. Més ben dit: treieu-ne la música propia i nosaltres mateixos no endevinaríem que ballin una sardana. I encara no'ns entretenim en censurar lo antiestètic, lo repulsiu de certs saltets uniformes i de formes estúpides amb que l'*inventiva* i la *gracia* d'algunes colles han adornat la dansa que és i ha d'esser de tot un poble.

Per això en la festa d'avui hem de pensar en la possibilitat de que Barcelona degradi la sardana, que les comarques catalanes han conservat sense'ls entusiasmes momentanis, però amb perseverancia, amb fe religiosa. Sortosament aquesta vegada l'*inventiva* dels sardanistes barcelonins no ha estat imitada i seguida per les contradances que senten la sardana com una meravella del seu esperit.

F. DE LA GUILLERÍA

La Sardana

Mireu-la que és hermosa — la dança catalana!
Mireu com va engrandint-se — l'esplèndida rotllana
com una gerda toia — que hi van afegint flors!
Són els fadrins que hi entren — amb sa gentil parella
per rebre la llaçada d'eixa garlanda bella
que abraça tots els cors.

Lleugerament oscil·la — la roda enjogaçada,
i allà es veu la donzella — donant la mà nevada
que enclou dintre la seva — el sapadenc fadrí.
Fins els petits la ballen, — enmig de sa innocència,
també fent una roda — que oscil·la a la cadència
que marca el tamborí.

Cap endavant desitja — volar la gent novella,
perxò enmig de la plaça — desclou eixa parpella
per veure nova vida, — per veure un temps millor;
i al preguntar quina hora — veurà la Patria lliure
li apar que la resposta — la troba en el somriure
d'aqueixa immensa flor.

És una flor que cria — la terra catalana;
que busca per descloure's — una espaiosa plana
aont banyar-la puga — la clara llum del sol.
És una flor que's cànctics — de l'aucellada anyora.
Perxò demana sempre — lo plany de la tenora;
lo cant del fluviol.

Podeu mirar-la, jaïos — d'atlètica niçaga,
que si la flama ardenta — del vostre pit s'apaga
el camp que conresàreu — ensenya uns bons esplets.
La sang de vostres venes — no s'és pas aigualida,
que bull avui encara, — donant calor i vida
als cors de vostres nés.

Amb quin dalit puntegen — la dança de la terra!
Ja cap a dreta voltin, — ja virin per l'esquerra,
les mans sempre s'estrenyen — en prova d'amistat.
Si aixís poguéis mirar-los — un fill de terra llunya,
sorpès preguntaria — si és eixa Catalunya
tot una germandat.

Quina és aquesta força — que us mana, sardanaires,
que'l cor apar que us roba — tantost fereix els aires
la dolça rellada — del fluviol festiu?
Perquè tots a la una — veniu de bona gana?
Digueu, fadrins i noies: — Què té aqueixa sardana
que amb tant plaer teixiu?

Què té, digueu-me, jaïos, — la veu d'aqueixa gralla
que tant bon punt ressona — lo cor us avassalla
i a plaça se us emporta — la dança a contemplar?
Com és que en tanta estima — pogueu tots junts
que sembla que no hi hagi — prou mans per aplau-
prou peus per puntejar? [tenir-la,
[dir-la,

Perquè un cor trist us sembla — que de dolor sos-
[piral

Perquè us apar els braços — d'una geganta lira
que li ha trencat les cordes — la grapa d'un traidor;
les cordes que alguna hora — tenien veu vibranta
amb les cançons de Patria — lligant l'estrofa santa
de pau i germanor.

Oh dança catalana — tant gaia com honesta,
que en dies de gaubança — perfumes nostra festa
com aura pirinenca — que l'alegría ens dul
i que l'idea ens dónes — d'un horitzó més ample,
puix, ton abraç al rebre, — el nostre cor s'aixampla
tal com t'aixamples tu!

Jo veig, com a corona — de nostra antiga gloria,
com una sola lletra — que escriu tota l'història
dels fills de nostra terra; — dels hèroes catalans;
d'aquells que batallaren — amb ferma valentía
per deslliurar els pobles — d'estranya tirania,
per fer-los rics i grans!

Anell d'una cadena — que lliga les centúries,
perquè entre una harmonía — de clàssiques cantu-
es besin i s'abracin — passat i esdevenir. [ries,
No veus com vells i joves — confons amb tos abra-
[ços?

Això és la vida nova — que t'emmatlleja els bra-
la vella al despedir. [ços

Si algú d'estranya terra — ve a visitar la nostra,
que guaiti la sardana — prenent-la com a mostra
del dilatat afecte — que arxiva el nostre cor,
i quan a la llar propia — de nou se puga asseure
dirà meravellant-se — que ha retornat de veure
la patria de l'amor.

Balleu-la, aquesta dança — jovent de Catalunya,
i feu que la coneguin — els fills de terra llunya
veient-la com a símbol — d'un fi, d'un ideal;
i perquè al món admiri — la nostra noble raça,
mireu si per teixir-la — vos pot servir de plaça
la testa del Puigmal.

L'amor que ella pregona — que'l món se l'encomanil
i quan a tots els pobles — tant sols l'amor els mani
i els homes tots s'estimin — com a germans que
una família sola — serà l'especie humana [són,
i ens donarem els braços — formant una sardana
que enrotlli tot el món.

Oh dança de ma Patria! — garlanda beneidal
Que'ls nostres cors perfumi — ta virginal floral!
Que ton abraç mantinga — lo poble agermanat!
I al front de Catalunya — lluint com diadema,
poguem tots venerar-te — com perdurable emblema
d'amor i llibertat.

B. PARRAMÓN I CASTANY

Música

Palau de la Música Catalana

Finida ja la tanda de concerts amb que l'Associació Wagneriana ha commemorat el centenari de Ricard Wagner, volem parlar, encara que sigui amb breus mots, dels darrers festivals, el quals aconseguiren el mateix èxit dels ja ressenyats en aquestes planes.

Del segon i tercer actes de *Parcival* sols s'ha deixat d'executar el primer quadre del segon acte.

L'escena del jardí encantat — tota ella un devassall de tendra inspiració — està curulla de dificultats de dicció, que foren magistralment vençudes per la secció de senyorettes de l'Orfeo Català i les sis solistes anomenades «noies-flors».

Es aquesta pàgina, sens dubte, de lo més gran que hem sentit den Wagner.

No acabarfem mai si anessim senyalant les bel·leses de l'escena següent, amb el duo de Kundry i Parcival, i tot l'acte tercer, tant bellament clos per la consagració de Parcival com a nou capdill dels cavallers del Grial, sols direm que és tot ell ple de d'emoions per a l'oient que segueix amb devoció tot el desenrotllament del drama.

L'interpretació fou, com en els anteriors concerts, magistral; la senyora Pasini Vitale, a qui fem nova ofrena de la nostra admiració i agraiment, estigué sempre justament identificada amb el personatge, lo mateix que'ls senyors Viñas, Navarro i Giral; justos també l'orquestra i chors, tots els quals foren acertadament dirigits per l'enèrgica batuta del mestre Beidler.

L'obertura de *Faust*, la pregaria de *Rienzi*, el *Siegfried-Idil·li*, la salve de nocces de *Lohengrin*, el cant de la posta de *Siegfried* i *La posta dels déus* (fragments del tercer acte) han arrodonit els progra-

mes, que, com se veu, no podien esser més interessants.

Creiem que amb aquests festivals el nostre públic ha demostrat que'ls admiradors de l'obra del colós de Bayreut són suficients per imposar-se, d'aquí endavant, en que en les representacions líriques de la nostra ciutat hi dominin les obres de més o menys mal gust, que, segons els empresaris, són les que omplen el teatre.

B.

FLORS DE CINGLE

Amb música d'En Cassià Casademunt

L'amor, a la muntanya,
no's cança d'estimà.
L'amor aquí no enganya,
com déu que enganya al plà.

Poncelleta closa,
frisant per ser rosa:
vina amb mí i reposa
damunt del meu cor.

Donzella estimada,
trista enamorada:
la que no és aimada
d'anyorança mor.

L'amor, a la muntanya,
no's cança d'estimà.
No vingui gent estranya
per dur-nos baix al plà.

Minyó que m'anyores
tú que m'enamores
i el meu pit arbore
creiente segú:
la gentil donzella
no pensant amb ella,
va tornant-se vella
confiada en tú.

IGNASI IGLESIAS.

RENAIXEMENT

Sortirà dissapte, dia 14, engarlandat de poesia en commemoració de l'aniversari de la mort de
Mossén Cinto

Hem demanat l'ajuda dels homes eminents de Catalunya i estem tan contents de la seva resposta que per endavant no sabem com agrair-la prou.

El nostre setmanari portarà doncs treballs inèdits, casi tots amb anècdotes del Poeta de Catalunya, dels sigüents autors:

Apeles Mestres, Frederic Mistral, Pere Corominas, Dolors Monserdá de Macià, Artur Masriera, Víctor Català, Eduard Girbal Jaume, Joan M.ª Guasch, Carles de Fortuny, Josep Carner, Antoni M.ª Alcover, Martí Genís i Aguilar, Lluís B. Nadal, Joan Alcover, Ribera i Rovira, Joaquim Ruyra, Antón Busquets i Punset, E. Moliné i Brasés, Maria Domenech de Canyellas, M. Folguera i Durán, P. Palau González de Quijano, Miquel S. Oliver, J. Riera i Bertrán, Mossén Costa i Llobera.

GARBELLANT

Aixó de la vaga de tipògrafs barcelonins, ens ha resultat una cosa divertida.

Que ara surt el número, que ara no ho sabem gaire, que ara no ho sabem gens; la qüestió que'l paper reposava i'ls articles i les noves i'ls pobres garbellants també i total que a la millor surt tot passat, i parlem d'un projecte quan ja hi ha molça a sobre.

Si dura gaire tot aquesta facecia el tirarem amb *ciclostyle* i despedirem els esquirols, quan encara no'ls haurem llogat.

I perdoneu aquest garbellant que és com una mena d'escusa.

Sentiu quina fortor de cosa morta? Ve de Madrid, l'odiat; l'olla de grills que tot esprem i ho xucla, quan troba butxaques obertes d'aquests miserables catalans, que encara es deixen estirar la pell i altres coses.

La crisi del coix, la del seu govern de càn Paquetilla, la de la monarquia. Crissi, crissi, crissi, el paper polític d'aquest dies, una mena de trilogia d'una cosa sola.

N'hauríem de parlar detalladament, però'ns manca l'espai per altres coses nostres i ens hi hauríem d'acostumar an això: Primer nosaltres, després nosaltres i sempre nosaltres quan poguem prescindir de les seves tonteries.

Un altre triomf militarista. Si no hagués sigut per la vaga d'aixó dels que arreglaren lletres de motllo, potser ens hauríam decidit a no publicar un número extraordinari—no sé si hauria vingut d'un, ara que hi som posats—perquè tot aixó del ranxo i les comes d'home i una noia enganyada—pobreta, a vint i pico d'anys! que mossega senyor jutje?—ve valen tot un bé de Deu de galons, ail de resenya amb ninots que hauria fet apretar a correr com un exèrcit ben conegut.

El que's una llàstima que no n'hagin fet una pel·lícula amb groc i vermell de l'altre mena. Hauria resultat molt pintoresc aquell moment que esquen quan tallava allò que fa tan servei, als presoners cubans.

Ja hi ha gent que també tenen una mena de divertiments ben bèlics i això també deu ésser patriòtic de la *rojo-gualda*.

Hem vist un fet vandàlic que feia d'allò més goig i no'ns podem estar de dir-lo.

L'Alfons de Borbó, rei de tot el bé de Deu d'Espanya, l'han penjat, vilment penjat, com si fós una llançoniça culana an aquella mena de

barraques de ferro, de la Rambla torta i alegre, fins que les flors hi tinguin un palau al bell mitj.

Allí haureu vist darrerament, l'enfilerada de setmanaris *ilustrados* amb no gaire bon gust i el retrat del rei que tapaba la *mercancia*; allí la figura representativa, enganxada amb una agulla d'estendre la roba, prosaica agafanassos que'n deiem la quitxalla, sense cap respecte per les coses coronades.

I doncs, amb qué s'assemblen els bandolers an els reis?

Es clar; després d'aixó que'm dit, tothom l'endevinarà: En que'ls penjen.

Perfectament; però'ls uns els penjen d'una manera i d'una altre, d'ençà d'aixó dels setmanaris ilustrats sense ilustració, però'ls altres, no es gaire corrent que ho fassin de totes dugues maneres, perquè, la justícia dels pobles no es tan rigorosa com la que paguen els estats allotjada en bells palaus.

I encara podríem dir-hi quelcom més; per exemple: quina diferencia hi ha entre Felip V i En Serrallonga famós?

El bandoler va robar *al* cor de Catalunya i l'altra va robar *el* cor, les entranyes i un nom immaculat i altres coses que fan avergonyir, tot pensant que encara no son reconquerides i ens hem de menjar castellans a tot pasto, com si fossin uns postres que ja no se'ns entreveuessin a la nou del coll.

La Tribuna madrilenya parla aixís.

«UNA CENA HISTÓRICA

»Se celebró anoche una cena para festejar el triunfo del señor Salvatella, siendo presidida por *El Gallo*. Además figuraban los señores Rusiñol, Bagaria, Rodés, Moles, Agulló, Julián Forcadada, Junoy y otros.»

Efectivament: en l'història de coses vergonyoses s'hi hauria d'escriure aquesta: que'l triomf d'un català que's diu federal i nacionalista s'ha celebrat amb un sopar de xinesca presidència i el farrigo-farrago d'homes que devegades fan de catalanistes.

Diu que an En Weyler n'hi han penjat una altra de la secció de la quincalleria.

Com que té una tirallonga de creus i medalles que ni un santuari de nomenada, algú té por que no les podrà portar totes juntes, i an aquest cas hi ha un sistema pràctic: agafar un carretó i portar-hi an ell i tot lo altre.

Però que fassi l'obsequi de no posar-hi número, perquè l'hi pendrien!

NOVES

En la nostra Redacció ha quedat oberta la suscripció per a col·locar una placa commemorativa en la Rambla de St. Boi del Llobregat, que's denominarà a en avant Rambla d'En Rafel de Casanova.

Per desitjar la Comisió, col·locar-la l'onze de Setembre d'enguany, prega a tots els que desitjin contribuir-hi ho fassin lo més prompte possible.

La Joventut Catalanista, ben amiga nostra, ha iniciat una idea que nosaltres els en hem discutit una part, envejosa com som de voler-ne en totes les festes catalanesques.

Diumenge dia 15 un aplec de joves anirem doncs a la tomba del Poeta de Catalunya a deixar-li unes flors recordatòries i resar també unes esparses del nostre Mossén Cinto, en l'aniversari de la seva mort.

A les cinc de la tarda, al Cementiri Nou hi serem tots els coratjosos, els que som joves i els que'ns en sentim; i sigui això una mena de convit als que vulguin acompanyar-nos.

Devant de la tomba del excels autor del «Canigó» pensarem una mica més fort en la Patria deseixida.

En el miting commemoratiu del Corpus de Sang sigueren denunciats pel fiscal, varis conceptes dels emesos pels oradors senyors Vila i Ribera i Rovira en els seus patriòtics parlaments.

RENAIXAMENT, envia el seu entusiasta apoi als seus companys denunciats, desitjant-los-hi surtin lo més be possible d'aquest contratemps.

Diguem de pas, que'l desgabell actual ens ha privat de resenyar com mereixia, aquest miting i tot lo demás de la Jornada Patriòtica.

Nostre estimat confrare el «Diari de Sabadell» desde'l primer d'aquest mes ha introduït importants reformes que'l posen entre'ls diaris de gran circulació de la nostra Terra.

Entre les millores hi ha l'implantació de les seccions telegràfica, comercial iportiva i la col·laboració d'honorables firmes sabadellenques i nacionals, per lo que no dubtem mereixerà l'apoi entusiasta de tots els bons sabadellencs.

L'Aplec de la Sardana.—Aquesta festa que cada any va arrelant més en les nostres costums, se celebrarà enguany, baix el següent programa:

MATÍ

A les deu: En l'Esglesia de Vallvidrera se celebrarà un Ofici Solemne, cantat per la Schola Cantorum de Sant Rafel Arcàngel, que dirigeix el mestre En Josep Quintana. Finida la missa, se practicarà la visita espiritual a la Mare de Deu de Montserrat, cantant-se seguidament la Salve Gregoriana i finalitzant amb el cant del *Virolay* de Mossén Jacinto Verdager, com a fervorós tribut a l'excelsa Patrona de Catalunya.

A les onze: Com a homenatge a l'instaurador de la sardana llarga, el malograt Pep Ventura, s'executarà a l'era de la mateixa Esglesia, la seva delitosa sardana «a Nuria».

En la «Quinta Joana», galanament cedida per son propietari En Ramon Miralles, seguirà el programa amb la següent distribució:

L'Aplec de la Sardana, Guiteras. *Recorts de ma terra*, Serra. *Virolay*, Marcet. *Grèbol*, (Sard. Heroica), Morera.

El Llorejat «Esbart Català de Dançaires», dirigit per l'Aureli Campmany, executarà els següents ballets populars, alternant amb les anteriors sardanes:

Contrabds, (del Pallars). *Dança*, (de Castellter-sol). *Ball de Gitanes* (del Panadés).

TARDA

A les quatre. A la «Plassa de Dalt» de Vallvidrera, s'hi celebrarà la festa de consuetut, en honor als mestres compositors de sardanes, executant-se el següent programa, de sardanes inédites i expresament escrites per a l'Aplec.

La Xica de Casa. Morera. *Esclat d'Amor*, Pedrola. *Cançó del Fuglar*, Lleonsi. *Hora Serena*, F. d'A Font. *Entre el Boscatge*. M. Serra.

A continuació s'executarà la sardana, «Patria Jove» lletra d'En Sanxo Farrerons, música d'En Artur Marcet, que serà ballada com a sardana de les garlandes i serà preferentment dedicada an els guanyadors de les tres artístiques garlandes que com de costum, seràn sortejades.

La notable *Schola Orfeònica*, dirigida pel mestre Artur Marcet, que junt amb la cobla *La Principal de Perclada* haurà executat la precedent sardana, cantarà les següents cançons populars:

Montanyes Regalades, Sanxo Marraco. *La Nit de St. Joan*, Esquerrà. *La Calma*, Guanyabens. *La Lluna*, Borrás de Palau. *Sota del Olm*, Morera.

Acabarà la festa de l'Aplec amb les sardanes: *Sota els pins*, J. Serra. *Joventuola*, Pujol. *Sempre teva!* Morera.